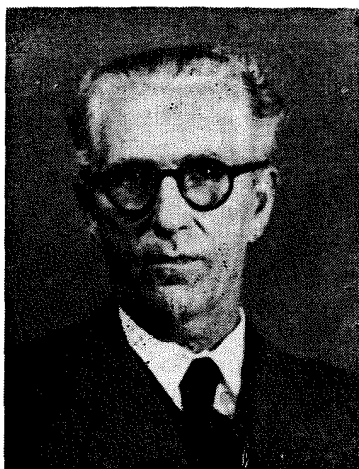

PROFESOR DR LJUBIŠA GLIŠIĆ

(povodom 85-to godišnjice života)

Ove godine (1973) profesor Dr Ljubiša Glišić, doajen srpske i jugoslovenske botanike, napunio je 85 godina života, u punoj stvaralačkoj snazi. Mada već duže vreme u penziji, profesor Glišić je i sada veoma aktivan u našem botaničkom životu; između ostalog, veoma je angažovan na postdiplomskim studijama Biološkog odseka Prirodno-matematičkog fakulteta, pa je napisao i izvanredan udžbenik iz citologije za redovne studente i studente postdiplomce, ali je knjiga namenjena i svima onima koji se interesuju savremenim stanjem i dostignućima u proučavanju ćelije. Profesor Glišić pokazuje, svojim primerom, da priroda čoveku nije postavila starosne granice u njegovom stvaralačkom

intelektualnom radu, pod uslovom da je čovek ispunjen ljubavlju prema sopstvenom pozivu. Istovremeno, pokazuje da prirodne nauke, a posebno biologija, pružaju čoveku stalan izvor stvaralačkih inspiracija i zdravu znatiželju, održavajući duh u plemenitom nastojanju da aktivno saznaje i istražuje svet u kome živimo.

Profesor Dr Ljubiša Glišić rođen je 1888. godine u Kraljevu, u učiteljskoj porodici. U Kraljevu je učio osnovnu školu i dve godine građanske škole, a u Kragujevcu, u koji je zatim prešao, završio je gimnaziju i maturirao. Školovanje Ljubiše Glišića, docnije profesora univerziteta i jednog od najistaknutijih naših botaničara, odvijalo se u teškim materijalnim prilikama porodice. Pošto je rano osto bez oca, Glišić je, zajedno sa svoja dva brata, bio upućen samo na skromnu penziju koju je njegova majka dobijala posle smrti muža, učitelja. Ipak, i pored tih nedaća Glišić je školovanje završio sa odličnim uspehom (kao odličan učenik dobijao je pomoć škole, a od V-og razreda i kao najbolji đak u celoj školi; bio je oslobođen i polaganja usmenog maturskog ispita).

Nema sumnje da su i teške materijalne prilike u kojima je živeo i školovao se mladi Glišić uticale na njegovo ideološko formiranje: i sâm se nalazeći, zajedno sa porodicom, u nezavidnoj materijalnoj situaciji, bio je u mogućnosti da shvati u svoj svojoj dubini nevolje radničke klase, da saoseća sa njom i da traži puteve kojima bi se radnička klasa i svi potlačeni u svetu izveli u bolju budućnost. Ustvari, još od drugog razreda gimnazije on se druži sa radnicima i upoznaje sa radničkim pokretom u Kragujevcu, a već u petom razredu čita socijalističku literaturu. Zato je tada i bio izabran, od strane naprednih drugova iz viših razreda gimnazije, za sekretara đачke družine »Podmladak«, u kojoj su raspravljana ne samo književna već i politička pitanja. U osmom razredu, kao kandidat socijalista, bio je izabran za predsednika družine »Podmladak«.

Međutim, Glišić je već u to vreme politički i idejno bio u tolikoj meri formiran, da je svojim jednomišljenicima predlagao da se manje bave često бесплодним raspravama sa pristalicama radikala i demokratske stranke, a da se u većoj meri povežu i rade sa radničkim sindikatima. Glišić, zajedno sa nekim svojim drugovima gimnazijalcima, odlazio je tajno (često i »maskiran«) u radničku kooperativu u kojoj su od radnika mnogo naučili; ali, istovremeno, i oni su, kao ljudi »od škole«, uticali pozitivno na radnike upućujući ih na dublje upoznavanje ideja Marksa, Engelsa, Bebela, Kauckog, Žoresa, Pužea, Lagardela, Plehanova i drugih. Osim toga, bio je Glišić u vezi i sa socijalističkim klubom studenata u Beogradu i saradivao je u časopisu »Socijalist«.

Osim školskih i političkih preokupacija, kojima je mladi Glišić bio u to vreme angažovan, pokazivao je on i veliku naklonost i ljubav prema muzici. Već u gimnaziji počeo je da uči violončelo u čemu je imao vidnog uspeha, pa je čak bio član jednog omladinskog gudačkog kvarteta koji je naročito negovao klasičnu muziku (Mocart, Hajdn, Betoven i drugi). Pored toga, bio je član Kragujevačkog muzičkog društva, koje je pod rukovodstvom kapelana Josifa Bradila često priređivalo koncerte u Kragujevcu i susednim gradovima. Interesantno je spomenuti da su Glišić i njegovi muzički obdareni drugovi gimnazijalci bili članovi toga društva tajno, jer je uprava gimnazije ovo članstvo strogo zabranila (!). Slično kao i u posetama radnicima, Glišić i njegovi drugovi išli su na koncerte »maskirani«, tako da ih čak ni ostali članovi Društva nisu mogli lako prepoznati. Jedno vreme studirao je violončelo u muzičkoj školi »Mokranjac«, na čijim muzičkim priredbama je i sâm učestvovao. Treba istaći da je muzika bila jedna od trajnih i velikih preokupacija Ljubiše Glišića, da se njome aktivno bavio i kao student, i kao vojnik, i kao univerzitetski nastavnik. Muzika je neodvojiva od ličnosti profesora Ljubiše Glišića, ona njegovoj ličnosti daje jedno posebno obeležje, karakteristiku po kojoj je bio poznat i van uskih krugova botaničara i biologa. Bio je osnivač i član Colegium musicum na beogradskom Univerzitetu, vrlo zapažene muzičke grupe čiji je prvi predsednik bio viđeni esteta i profesor univerziteta Bogdan Popović. U fakultetskim priredbama (npr. o Novoj godini, i dr.), kao i u studentskim priredbama, profesor Glišić je takođe učestvovao izvođenjem raznih muzičkih komada za violončelo; takođe i na radničkim priredbama,

sa svojim nerazdvojnim instrumentom, izvodeći pri tome muzičke komade bilo solo u ansamblu (gudački trio, kvartet).

Na Univerzitet u Beogradu Ljubiša Glišić se upisao 1908. godine, i to na Biološku grupu. To je bila upravo ona godina kada je osiona Austrougarska anektirala Bosnu i Hercegovinu; sasvim je razumljivo da je tada u demonstracijama, koje su beogradski studenti organizovali u znak protesta protiv aneksije, učestvovao i student Ljubiša Glišić.

Na univerzitetu Ljubiša Glišić se opredelio za studiranje bioloških nauka jer je za njih već odranije bio zainteresovan i pripremljen, čitajući još kao gimnazijalac Darwinovo delo »Postanak fela« i Hekelovo delo »Prirodna istorija postanja«. Istina, on je imao veliki interes i za hemiju, ali je za njegovo opredeljenje prema biologiji imala izvesnog uticaja i ta okolnost da su u to vreme na Biološkoj grupi bili i socijalisti Nedeljko Košanin, kao profesor, i Nedeljko Divac i Momčilo Ivanović, kao asistenti. Na budućeg profesora botanike, Ljubišu Glišića, naročito je veliki uticaj imao asistent Momčilo Ivanović, koji ga je upućivao na pravilno studiranje bioloških pojava, ne samo kroz teorijska razmatranja već pre svega kroz posmatranje bioloških pojava u prirodi, i na konkretnim oblicima. Profesor Ljubiša Glišić i danas se seća da mu je u početku studija Momčilo Ivanović jednom rekao, imajući u vidu naklonost Glišićevu prema čitanju teorijskih i filozofskih knjiga: »Ostavi se ti tih knjiga i uči se da posmatraš objekte i pojave u prirodi, a teorija će doći docnije, kada nakupiš dosta činjenica. Bez poznavanja činjenica sav posao je nikakav i tu od nauke nema ništa«. Ove reči mladi Glišić je pravilno razumeo i savet je poslušao, tako da je od tada vrlo marljivo i najviše vremena posvećivao nakupljanju činjenica, čime je sticao sigurnu osnovu za razumevanje bioloških pojava.

Međutim, teška materijalna situacija u kojoj se nalazila porodica, nastavila se i početkom Glišićevih studija. Mala majčina penzija bila je sasvim nedovoljna za život četvoročlane porodice. Stambene prilike bile su takođe krajnje nepovoljne, jer je u malom stanu od sobe i kujne stanovala Glišićeva majka sa svoja tri sina. Nije bio redak slučaj da u kući nije bilo ničega za jelo, pa su Glišićevi ponekad skoro gladovali i po nekoliko dana. Pa ipak, Ljubiša Glišić je našao snage i da pomogne porodici i da uspešno studira, i pored ovih teških materijalnih prilika. To, uzgred budi rečeno, može i danas mladim ljudima poslužiti kao primer nepokolebljive borbe sa nedaćama, kao primer istrajnosti da se postavljeni cilj postigne samopregornim radom uprkos brojnim teškoćama.

S obzirom na ovako nezavidnu materijalnu situaciju, student Glišić bio je brinuđen da, pored napornih studija, i nešto dodatno radi kako bi doprineo svome i opstanku porodice. Ujak mu je kupio violončelo pa se mladi Glišić zaposlio kao svirač u ciganskoj družini, sa kojom je svirao za bakšiš u kafanama, često i do 2 časa posle ponoći. Mada je ovo bila sasvim mala zarada, ona je ipak bila dovoljna da se porodici obezbedi ono najosnovnije. Uprkos teškoćama, Glišić je smogao snage da redovno posećuje predavanja i vežbe, da kolokvira sa odličnim rezultatom, da, jednom rečju, u svojim studijama postiže dosta dobre uspehe. Međutim, stipendiju nikako nije mogao dobiti, pa su za njega

uslovi studiranja postajali sve teži. I tada, pritekao je u pomoć profesor Nedeljko Košanin, naš veliki botaničar i plemenit čovek. Saznavši za teške materijalne prilike u kojima se nalazi njegov student Ljubiša Glišić, Košanin je preduzeo potrebne korake i uspeo da svoga mladog učenika zaposli u Botaničkoj bašti u svojstvu neukaznog asistenta sa mesečnom platom od 60 dinara, što je odgovaralo plati učitelja. To je za Glišića i njegove bilo više nego dovoljno, pa su se time otklonile materijalne nedaće. Tako obezbeđen nastavio je da još intenzivnije studira, pa je ubrzo postigao vidne uspehe. Krajem četvrtne godine studija položio je diplomski ispit sa odličnom ocenom, a odmah zatim je i ukazni asistent sa platom od 90 dinara mesečno. Kao asistent držao je praktikum iz botanike, ali i neka, specijalna predavanja iz morfologije i sistematike biljaka.

Međutim, to je bilo 1912. godine, u čiju jesen je nastao balkanski rat, koji je mnoge mirne procese društvenog života izmenio i poremetio ili uništio mnoge ljudske egzistencije. Prestao je i rad na Univerzitetu. Kao dobrovoljac Glišić odlazi u bolnicu gde neguje ranjenike, a u jesen 1913. godine dospeva u đaćku bateriju na odsluženje vojnog roka, i tu provodi 6 meseci i, 1914. godine, polaže ispit za artiljerijskog potporučnika. Iste godine, juna meseca, dolazi u Sarajevu do atentata i ubistva austrijskog prestolonaslednika, a uskoro zatim usleđuje napad Austrije na Srbiju i počinje I svetski rat. Glišić je odmah mobilisan i stupa u borbu kao vodnik u 2-oj bateriji Sumadijskog artiljerijskog puka. Učestvuje u borbama na položaju kod Šapca gde se ističe u borbi i biva zato odlikovan medaljom za hrabrost (Obilića). U 1915-oj godini zajedno sa srpskom vojskom odstupa pred Nemcima i Bugarima preko Albanije i dospeva na Krf, a zatim i na Solunski front. U okviru priprema srpske vojske za dalja ratovanja i oslobođenje zemlje odlazi u južnu Francusku kao član vojne komisije za prijem ratnog materijala. Ovu priliku koristi da poseti Botaničku baštu u Montpellier-u, i tu upoznaje velikog francuskog fitogeografa Šarla Flaoa (Charles Flahault), koji ga prima vrlo prijateljski, i to ne samo kao srpskog oficira već i kao botaničara iz Srbije, s obzirom da je poznavao Pančića. U razgovoru sa Glišićem Flao je o Pančiću govorio sa osobitim poštovanjem. Tada je pripremio i paket svojih radova s tim da ih po završetku rata pošalje profesoru Glišiću u Srbiju, što je i učinjeno. U Montpellieru Glišić je ne samo oficir i biolog, već i muzičar: on učestvuje na jednom koncertu u korist ranjenih francuskih vojnika, i tom prilikom svira dva kratka muzička komada na svome omiljenom instrumentu, violončelu.

Po povratku u Solun, čekajući raspored na frontu, bio je u štabu divizije i tu na podsticaj pukovnika Ž. Pavlovića drži predavanje za oficire o važnim pitanjima iz biologije. Raspoređen je u brdsku bateriju Sumadijskog artiljerijskog puka, ali se ubrzo teško razboljeva od malarije i biva vraćen sa položaja u solunsku bolnicu. Tu u Solunu dobija i dengu i jedva ostaje živ. Odlukom lekarske komisije 1917. godine Glišića šalju u Francuske Alpe kao rekovalescenta na oporavak. U Grenoblu se upoznaje sa viđenim naučnicima Francuske, profesorom Mirandeom (Mirande) i profesorom Legerom (Leger), botaničarem i zoologom. Posle oporavka Glišića Vrhovna komanda određuje za ađu-

tanta Vojnog izaslanika u Londonu, u kome na toj dužnosti ostaje do 1921. godine, kada se vraća u Beograd.

U Londonu koristi mogućnost da, pored osnovne vojničke dužnosti, radi i na svome botaničkom usavršavanju, pa zato posećuje Botanički institut u Imperijalnom koledžu nauke i tehnike (Imperial College of Science and Technology). Tu, u Botaničkom institutu, dobija mesto za istraživanje i stiče nova znanja i upoznaje metode rada u proučavanju citologije i embriologije biljaka.

Po povratku u Beograd Glišić nastavlja pedagoški i naučnoistraživački rad, a kao predmet proučavanja za svoju doktorsku disertaciju uzima dve naše značajne endemične vrste biljaka: *Ramondia serbica* i *R. nathaliae*. Posle dve godine rada polaže doktorski ispit, a iduće godine biva izabran za docenta botanike. Zatim, posle 4 godine, izabran je za vanrednog profesora, a 1938. godine za redovnog profesora.

Profesor Dr Ljubiša Glišić učenik je profesora Nedeljka Košanina, eminentnog srpskog i jugoslovenskog botaničara koji je delao posle Pančića, nastavljajući Pančićev pionirski rad na stvaranju osnova srpske i jugoslovenske botanike. Razumljivo je zato da je i profesor Glišić, u kontaktu sa Košaninom, jednim od naših najznačajnijih fitogeografa i fitoekologa, stekao široka shvatanja u botanici, fitogeografiji, sistematici biljaka i ekologiji. Ali se sâm, s obzirom na zahteve moderne botanike koja se tada sve više razvijala, posvetio citologiju i embriologiju biljaka, obrađujući ova polja sa evolucionističke i filogenetske tačke gledišta. U tom pogledu profesor Glišić postigao je vredne i u naučnom svetu veoma zapažene rezultate.

Kako je već rečeno, Glišić se još kao asistent odao proučavanjima u oblasti citologije i embriologije biljaka. Njegova doktorska disertacija tretira, kako je već rečeno, citologiju, embriologiju i genetiku dve endemične vrste roda *Ramondia*, koje su tercijerni relikvi naše flore. Ispitivanje citoembriologije naših endemita on je nastavio i posle disertacije. Usleđuju komparativna proučavanja citologije i embriologije pojedinih biljnih familija: *Gesneriaceae*, *Scrophulariaceae*, *Orobanchaceae*, *Solanaceae*, *Labiatae*. Proučavanjem familije *Orobanchaceae*, Glišić je otkrio izvesne karakteristike u razviću endosperma i endospermskih haustorija, koje su mu omogućile da predloži da se *Scrophulariaceae* i *Orobanchaceae* sjedine u jednu familiju *Scrophulariaceae*, u kojoj bi se članovi familije *Orobanchaceae* jednostavno stavili na kraj kao nastavak holoparazitske grane familije *Scrophulariaceae*. Interesantna je Glišićeva studija o jednom hibridu između *Salvia jurišičii* i jedne druge vrste roda *Salvia*. Glišić je proučavanjem morfologije hromozoma hibrida i roditelja uspeo da ukaže na drugog verovatnog roditelja. Njegovi radovi su najvećim delom publikovani na stranim jezicima, pa su mnogi od njegovih rezultata uneseni u obimne priručnike. Pored ostalog, naučnu javnost je naročito interesovalo Glišićevo shvatanje o filogenetskom razviću tipova endosprema, koje je prema njemu teklo od celularnog tipa kao primitivnog kao nuklearnom kao izvedenom. Poznati citolozi i embriolozi ukazivali su na rezultate Glišićevih ispitivanja ili su se oslanjali na njih (G. Tischler, K. Schnarf, P. Schürhoff, O. Dahlgren, Svensson, E. Heinricher, P. Maheshwari, Crété i dr.). Profesor na Sorboni Crété je u svojim radovima ne samo istakao značaj metoda i rezultata Glišićevih ispiti-

vanja, nego je i sâm usvojio te metode pri ispitivanju drugih biljnih familija. Kako su ocenjeni Glišićevi radovi najbolje pokazuje činjenica da je od strane univerziteta u Delhiju (Indija), na predlog Katedre za botaniku, kojom je rukovodio profesor Mahešfari, u dva maha određivan za referenta za ocenu disertacija indijskih doktoranada. Ovde treba istaći da je Katedra za botaniku u Delhiju danas u svetu vodeća u citoembriološkim proučavanjima i da je međunarodni centar za morfološka proučavanja, pa je pozivanje od njene strane inostranih naučnih radnika za saradnju i ocenjivanje disertacija od značaja kao potvrda naučnih vrednosti pozvanih referanata.

U 1928. godini profesor Košanin je, zajedno sa profesorom Glišićem, osnovao naučni časopis Glasnik Botaničkog zavoda i bašte (Bulletin de l'Institut et du Jardin botaniques de l'Université de Beograd), u kome su naučne radove objavljivali naučni radnici iz naše zemlje i inostranstva (naravno, oni koji su obrađivali elemente naše flore i vegetacije). Ovo naučno glasilo Botaničkog zavoda bilo je prihvaćeno sa velikim interesovanjem od naše i međunarodne naučne javnosti. Zahvaljujući izdavanju »Glasnika« Botanički zavod je uspostavio tesne veze sa naučnim institutima i laboratorijama u zemlji i inostranstvu, i u zamenu za svoj časopis dobijao je oko 200 stranih časopisa.

Posle smrti Košanina (1934), profesor Glišić je preuzeo redakciju »Glasnika«, a takođe i Katedru botanike i upravu Botaničke bašte. Kao dugogodišnji asistent, saradnik i kolega profesora Košanina, Glišić je nastavio vođenje tih botaničkih institucija (Katedre i Bašte), u onom duhu i pravcu kako je to Košanin bio uveo, ali je dao i mnogo svoga, naročito u razvijanju novih i savremenih botaničkih disciplina (citologije, embriologije biljaka i fitofiziologije).

Profesor Glišić aktivno se bavio i pitanjima osnovne i srednje nastave, pa je pre II svetskog rata kao izaslanik univerziteta učestvovao na nizu maturalnih polaganja u gimnazijama u Srbiji. Napisao je i vredan srednjoškolski udžbenik iz botanike (za srednje tehničke škole), veoma originalno koncipovan, tako da učenika nagoni na aktivan rad i razmišljanje.

I u periodu između dva svetska rata profesor Glišić je zadržao i dalje razvio svoj napredni stav prema radničkom pokretu i socijalizmu. O tome svedoči i sledeća epizoda. Za vreme studentskog pokreta i demonstracija pred početak II svetskog rata, profesor Glišić je u Univerzitet-skom veću držao u dva maha govore, u kojima je napadao reakcionarni stav Univerzitetske uprave i odobravao studentski pokret. Pored ostalog istakao je i sledeće: »Studentski pokret je savršen barometar vremena i sredine u kojoj živimo. Vi možete taj barometar i slomiti, ali kiša će ipak padati«.

U II svetskom ratu, prilikom napada Nemačke na Jugoslaviju, Glišić, kao jugoslovenski oficir, biva zarobljen od strane agresora i odveden u zarobljeništvo. U nemačkom ropstvu nalazio se sve do kraja II svetskog rata, da bi se potom vratio u zemlju i preuzeo stare i nove dužnosti kojima se samopregorno predao, kako je to obnova ratom i okupacijom razorene domovine i zahtevala. Pre svega, ponovo se prihvatio dužnosti upravnika Botaničkog zavoda i bašte, kao i rukovođenja Botaničkom katedrom. Sve je to, u tadašnjim teškim prilikama,

bilo veoma složeno i odgovorno, pa se profesor Glišić prvenstveno posvetio organizovanju nastave i naučnog rada, kao i privlačenju i uzdizanju novog kadra. U tome je imao uspeha, pa je rad u Botaničkom zavodu mogao ubrzo da krene normalnim tokom i da se novi kadrovi studenata biologije uspešno pripremaju za nastavnički ili naučnički poziv.

U to vreme, profesor Glišić bio je aktivan i na drugim dužnostima. Pre svega, bio je pet godina dekan najpre Filozofskog fakulteta, a zatim fakulteta Prirodno-matematičkog. Posle toga bio je i prorektor Univerziteta. Ustvari, za vreme njegovog dekanstva je i izvršena podela Filozofskog fakulteta na Filozofski i Prirodno-matematički fakultet. Profesor Ljubiša Glišić bio je znači, i prvi dekan novog, Prirodno-matematičkog fakulteta. Za vreme njegovog dekanstva obnovljena je ranija fakultetska zgrada, koju su Nemci požarom uništili, a osim toga podignuta je i nova zgrada Prirodno-matematičkog fakulteta. Od ostalih dužnosti koje je vršio posle oslobođenja treba navesti članstvo u Komisiji za nauku i kulturu, a takođe i u Komisiji za nabavku laboratorijske opreme i knjiga za fakultete univerziteta, koja je, odmah posle rata, obišla u tom cilju Italiju, Švajcarsku, Nemačku, Francusku, Holandiju i Englesku.

U 1958. godini profesor Glišić je penzionisan. Ali, on ni tada ne napušta aktivni, stvaralački rad u nastavi i nauci. Odlukama pojedinih fakulteta, koji su cenili njegovo ogromno pedagoško iskustvo i gotovo enciklopedijsko znanje iz botanike, imenovan je u više mahova za honorarnog profesora za redovnu i postdiplomsku nastavu. U takvom svojstvu držao je, za poslednjih 15 godina, predavanja iz botanike na Poljoprivrednom fakultetu u Zemunu i Novom Sadu, a iz fitofiziologije na Prirodno-matematičkim fakultetima u Sarajevu i Prištini. Na Prirodno-matematičkom fakultetu u Beogradu, na Odseku za biološke nauke, već niz godina drži predavanja iz citologije i fiziologije razvića biljaka na postdiplomskim studijama (smer fitofiziološki).

Sa prvom generacijom studenata Poljoprivrednog i Šumarskog fakulteta učestvovao je kao brigadir na izgradnji pruge Brčko-Banovići. Zajedno sa studentima radi fizički na izgradnji pruge, a u slobodnim časovima držao je predavanja iz botanike. Od studentskog štaba dobija za svoj rad legitimaciju omladinca sa značkom »Omladinska pruga 1946«.

Za posebnu je pohvalu udžbenik iz citologije (Elimenti citologije. Čelija: struktura i funkcija), koji je namenjen prvenstveno studiranju citologije na postdiplomskim studijama, ali je veoma pogodan i za studente biologije uopšte, na svim stupnjevima nastave i za sve fakultete, s obzirom na savremenost i nivo interpretacije dostignuća i problema u modernoj citologiji. Vrednost ovog izvanrednog udžbenika, njegova savremenost i koncepcija, mogu se nazreti i navođenjem, primera radi, naslova nekih poglavlja i oblasti koje se u njemu obrađuju: Biološki sistemi, Hemijska i fizičko-hemijska organizacija ćelija, Organizacija virusa, Čelične organele, Čelična interakcija, i dr. Imajući u vidu sve kvalitete Glišićevog udžbenika iz citologije, treba ga toplo preporučiti svima onima koji se interesuju problemima citologije, onima kojima je studiranje citologije neophodno, posebno studentima Prirodno-mate-

matičkih i drugih fakulteta na kojima se izučava fundamentalna ili primenjena biologija.

Profesor Glišić je do danas rukovodio velikim brojem doktorskih radova, ili je kao član komisije učestvovao u izradi i odbrani doktorskih (preko 30) i magistarskih disertacija. Neki od njegovih doktoranada i učenika razvili su se u viđene botaničare i preuzeli nastavu na mnogim botaničkim katedrama.

Profesor Glišić je član Srpskog biološkog društva, a jedno vreme bio je i predsednik Botaničke sekcije toga društva.

U znak priznanja za zasluge u nastavi, nauci i organizovanju fakultetskih institucija, profesor Glišić je, neposredno pred odlazak u penziju, odlikovan Ordenom rada. Sem toga, dodeljene su mu i povelje Srpskog biološkog društva, Prirodno-matematičkog fakulteta u Beogradu, Poljoprivrednog fakulteta u Zemunu i Prirodnjačkog muzeja u Beogradu. Ovim priznanjima treba dodati, svakako, i medalju Obilića za hrabrost u I svetskom ratu, kao i medalju Albanske spomenice. Sva ova priznanja podvlače, na jedan simboličan način, lik profesora Glišića kao velikog rodoljuba i samopregornog radnika, koji je našu nauku i nastavu u oblasti botanike i biologije unapređivao i razvijao na najbolji mogući način.

Ceneći veliki doprinos profesora Glišića, svi njegovi učenici, saradnici i sledbenici srdačno mu čestitaju 85-ti rođendan, sa iskrenim željama da i dalje bude ovako isto aktivan u zajedničkom radu i da među nama bude i dalje prisutan svojim vedrim i optimističkim duhom, kao primer i obrazac kako treba živeti i raditi.

Profesor Dr Milorad Janković